

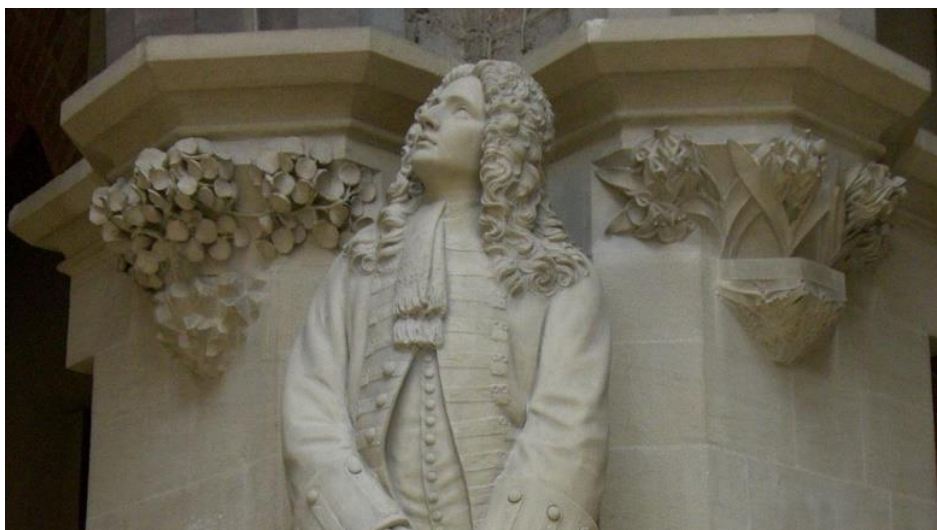
Stræb efter lykke med Gottfried Wilhelm Leibniz

*Mandag, den 14. november, 2016 markerer 300-året
for universalgeniet Gottfried Leibniz' død.*

Af David Shavin

Gottfried Leibniz' død markerer den største, enkeltstående begivenhed i konsolideringen af 'venetiansk' imperiemagt i Storbritannien, en begivenhed, der nødvendiggjorde den Amerikanske Revolution. Fire år tidligere, i 1712, havde Leibniz en position som hovedrådgiver til Ruslands Peter den Store; som nyudnævnt Særlig Rådgiver til Kejser Karl VI; som mangeårig strateg og lærer for tronfølger i første position til Storbritannien, Sophie af Hannover; hovedfilosof og diplomat for hertug Anton Ulrich, i sine bestræbelser for at afslutte den sekteriske strid i det kristne Europa og forene kirkerne; og den anerkendte leder af videnskabens fremmeste grænser – og især en leder med et epistemologisk talent for, hvordan man skal avancere disse grænser yderligere. Han havde etableret et nationalt videnskabsakademi i Berlin, initieret et andet i Wien og var i færd med at lægge fundamentet for endnu et i Skt. Petersborg. Han havde betydelige videnskabelige, diplomatiske og epistemologiske indfaldsveje ind i det franske hof og ind i Kina.

Det intensive angreb på Leibniz, fra 1712 of frem til hans død i 1716, var et angreb fra en desperat imperiegruppering, der var fanatisk besluttet på at gøre hans stemme tavs. Englands Kong Georg I, der befandt sig i nærheden af Leibniz' Hannover på tidspunktet for dennes død, gjorde det klart, at man ikke engang burde lade sig se som deltager ved Leibniz' bisættelse – på trods af det åbenlyse faktum, at Leibniz havde været hovedrådgiver for hans mors hof i årtier. Kong Georg I, II og III skulle komme til at bruge det næste halve århundrede på at gen-

*Statue af Leibniz ved Oxford Universitetets
Naturhistoriske Museum*

nemtvinge en sortlistning af Leibniz' skrifter, indtil 1766 – for 250 år siden! – da Benjamin Franklin i Hannover mødtes med Leibniz' intellektuelle efterkommere og grundigt gennemtænkte Leibniz' koncept om lykke ('Felicitas'). Kort sagt, at verden skabtes med en tendens mod lykke. Det vil sige, at livsnødvendighederne krævede nye, kvalitative, videnskabelige revolutioner for at definere et helt nyt grundlag for 'ressurser', for at samfundet ikke skal komme ind i en krig med alle mod alle for svindende ressourcer, en Malthus-krise – dvs., en folkekrise. At verden skabtes, hvor livsfornødenhederne krævede, at mennesket havde frihed til at gøre sig tanker om den skabte verden for at skabe disse skabende, videnskabelige revolutioner og styre verden til at repræsentere en større lighed med Skaberen. At mennesket havde evnen til at agere i Guds billede (og ikke var prædisponeret som en robot til at gøre det); at hans frie valg til at gøre

det nødvendige bragte ham nærmere i fokus af Guds billede – dette var definitionen af lykke. Et andet valg fra Skaberens side mht., hvordan man skabte, ville ikke have været et lykkeligt valg. Franklins overvejelser fra 1766 skulle give genlyd i konceptet med »liv, frihed og stræben efter lykke« i centrum for det nye eksperiment, der introduceredes i verden i 1776.

Af de få personer, der i dag prætenderer at vide noget om dette, Amerikas Grundlæggende Fædre, er det meste af det, de tænker, på en eller anden måde indhyllet i den kunstigt skabte kontrovers mellem Leibniz og Newton mht., hvem, der først gjorde opdagelsen med differentialregning ('calculus'). Det er rigtigt, at Storbritanniens Royal Society i 1712/13 udstedte en afgørelse, der sagde, at Leibniz havde plagieret Isaac Newton. Leibniz mente imidlertid aldrig, at hans 'analysis situs'-metode var reduceret til Newtons talmanipulationer, og havde aldrig en interesse i at tage æren for det, Newton var involveret i. Desuden var den berygtede 'afgørelse' fra 1713 skrevet af sagsøgeren selv, Isaac Newton. Newton afgjorde modigt til fordel for sig selv, og dernæst fremlagde han, anonymt, 'afgørelsen' som en objektiv organisations overvejelser. (Det følgende år udgav Newton i fortsættelse heraf, overraskende nok, en favorabel undersøgelse af afgørelsen fra 1713 – men igen blev denne undersøgelse selvfølgelig præsenteret som en anonym udenforstående persons. Wells Fargo Banken kunne tage timer hos mesteren!) I 1713, et år før sin magtovertagelse, var Georg I allerede i færd med at stikke knive i ryggen på både sin mor, Sophie, og hendes filosofstatsmand, Leibniz. Georg skrev til Kejseren i sproget fra rapporten fra Royal Society, i et forsøg på at tvinge det Østrig-ungarske Kejserrige til at bryde båndene til Leibniz og hans projekt med videnskabsakademiet.

Der kunne siges meget mere, der indikerer den nøgne politik bag kontroversen med 'opfindelsen af differentialregning'; men det, der mangler i dette udspekulerede skænderi, er det, Leibniz faktisk foretog sig, og som Newton ikke engang overvejede at gøre. Leibniz tog det meget alvorligt, at mennesket var skabt i Guds billede; at verden skabtes, ligesom iflg. Platon, med en moralsk hældning mod det Gode; og at videnskab strømmede fra undersøgelsen af det sunde sammenspil mellem Maksimum (Gud) og Minimum (mennesket). Johannes Keplers 'subjektive' hypotese om, at solsystemet var blevet komponeret langs harmoniske linjer, langs de samme årsagsprincipper, ved hvilke vi synger og hører og tænker, var anatema til Newton, men var i centrum for Leibniz' klassiske identitet. En redelig undersøgelse af ens egne, højest skattede og dybeste tankeprocesser var i centrum for 'objektive' videnskabelige revolutioner. Denne, det fundamentale, videnskabelige arbejdes følelsesmæssige og moralske natur, stod i skarp kontrast til hard-core materialisternes prætention om 'objektivitet'.

Helga og Lyndon Larouche fremlægger deres analyse af det amerikanske præsidentvalg.

Leibniz kom farligt tæt på at gennemføre et strategisk mirakel for den vestlige civilisation, et mirakel, der ville have efterladt verden som et helt andet sted – hvor de mere udviklede og de mindre udviklede nationer virkeliggjorde deres harmoniske fundament; hvor sådanne børnesygdomme som imperialism, 'magtpolitik', geopolitik et al. var gået samme vej som kopper. I dag har Lyndon og Helga Zepp-LaRouches strategiske mirakel med deres utrættelige, videnskabelige optimisme, dvs., i deres koncept med »Den Eurasiske Landbro« (Verdenslandbroen), fundet sit udtryk i den tilsyneladende mirakuløse fødsel af intelligent nationsopbygning, centreret omkring Kinas storslåede strategi med »Silkevejen«. Denne udvikling har fuldstændig taget en moralsk og intellektuel, bankerot vestlig elite på sengen.

Man kan ikke forestille sig en bedre festligholdelse af den 14. november, 2016 end ved at ære Leibniz gennem at tænke og handle på et niveau, der ville få Leibniz til at smile.

Se video:

Leibniz' Loving Wisdom, not Russell's Evil Logic:
<https://www.youtube.com/watch?v=boJg8yASSfI>

Se også: En introduktion til Gottfried Leibniz (dansk):

del I <http://schillerinstitut.dk/si/?p=12423> og
del II <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14177>